

«ΙΝΑ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ ΩΣΙ, ΚΑΘΩΣ ΣΥ, ΠΑΤΕΡ, ΕΝ ΕΜΟΙ ΚΑΙ Ω ΕΝ ΣΟΙ,
ΙΝΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΕΝ ΗΜΙΝ ΕΝ ΩΣΙΝ» (ΙΩΑΝ. ΙΖ΄ 21)

Ο
Ε
Υ
Α
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Ι
Ω
Α
Ν
Ν
Η
Σ

Ο
Ε
Υ
Α
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Μ
Α
Τ
Θ
Α
Ι
Ο
Σ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ

Ι
Σ
Χ
Κ

Ο ΕΝΑΝΘΡΩΠΙΣΑΣ
ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΙΩΘΗΟΣ
ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ
ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟ ΠΑΝΑΓΙΟΝ ΠΝΗΜΑ
ΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΕΚΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΝ

Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΘΕΟΣ
ΠΑΤΗΡ
ΩΣ ΠΑΛΑΙΟΣ
ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

ΑΡΧΩΝ ΜΙΚΑΗΛ

ΑΡΧΩΝ ΓΑβριήλ

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΣΠΙΔΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν,
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ» (Ψαλμ. ΕΖ΄ 17)

Ο
Α
Π
Ο
Σ
Τ
Ο
Λ
Ο
Σ
Π
Ε
Τ
Ρ
Ο
Σ

Ο
Α
Π
Ο
Σ
Τ
Ο
Λ
Ο
Σ
Π
Α
Υ
Λ
Ο
Σ

Η
Ε
Ν
Σ
Φ
Μ
Ο
Σ

Ε
Κ
Τ
Ο
Υ
Τ
Α
Φ
ΟΥ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ΄ • ΕΤΟΣ Ζ΄ • Τεύχος 37ον
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2009

Διεύθυνσις Περιοδικού

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 Χαριλάου - Θεσσαλονίκη

Ο
Ε
Υ
Α
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Μ
Α
Ρ
Κ
Ο
Σ

Ο
Ε
Υ
Α
Γ
Γ
Ε
Λ
Ι
Σ
Τ
Η
Σ
Λ
ΟΥ
Κ
Α
Σ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Δ' ἔτος Ζ'
Ἰανουάριος - Φεβρουάριος 2009 Ἀριθμὸς τεύχους 37

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιεραμμεντεὺς
π. Εὐγένιος Τίμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνητος Πρωτοσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραμμεντεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τίμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

« Κ Η Ρ Υ Ξ Ἐ Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Σ Ο Ρ Θ Ο Δ Ο Ξ Ω Ν »
Κωνσταντινούπολεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΣΥΝΤΗΡΕΙΤΑΙ ΔΙ' ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Τὸ ὄραμα τοῦ πρω-
τομ. Σεφράνου κατὰ
τὸ ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρός». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαι-
στέραισως εἰκὼν ἐν ᾗ
παρίσταται ὁ Υἱὸς
καὶ ὁ Πατήρ. Ἀπό
Ἑλλην. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονο-
γραφικὴ Μαρτυρία περὶ
τῆς ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΑΝΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ
ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ
παραπλευρῶς εἰκὼν φέ-
ρουσα τὴν ἐπιγραφὴν
διὰ τὸν Χριστόν: «ΙΣ.
ΧΣ. ὁ ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕ-
ΟΣ» καὶ διὰ τὴν Πανα-
γίαν «ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φορητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ
Ξένου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὑρισκομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμιου Αἰ-
τωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) ΤΡΙΑΔΟΣ Η ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΕΝ ΙΟΥΔΑΗΓΙ ΓΕΓΟΝΕΝ	3
2) ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2009 ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ	6
3) Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ	9
4) Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΤΟΥ	10
5) ΧΑΙΡΕ ΝΥΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ	12
6) Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ	14
7) ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ	15
9) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΑΠΤΙΣΕΩΣ ΤΟΥ Κ.Η.Λ.Χ.	16

«ΤΡΙΑΔΟΣ Η ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΕΝ ΙΟΡΔΑΝῃ ΓΕΓΟΝΕΝ»

(Τροπάριον Ἡ΄ Ὁδῆς τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων)

Οἱ Χριστιανοί, ὁ Νέος Ἰσραήλ, ὅπως καὶ ὁ Παλαιός Ἰσραήλ, ὅπως καὶ οἱ Ἄγγελοι, ἡ Ἐκκλησία τῶν Πρωτοτόκων ἐν Οὐρανοῖς (Ἐβρ. ΙΒ΄ 23), **πιστεύομεν** εἰς τὸν Ἀληθινόν Θεόν, **λατρεύομεν** τὸν Τρισυπόστατον Θεόν, **προσκυνοῦμεν** Πατέρα Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, **ΤΡΙΑΔΑ** Ὁμοούσιον καὶ Ἀχώριστον, **ΤΡΙΑΔΑ** Ἄτρεπτον καὶ Ἀναλλοίωτον, **ΤΡΙΑΔΑ** Ἄκτιστον καὶ Ὑπερούσιον.

Τὰ Ἔθνη, οἱ λαοὶ καὶ αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, **πιστεύουν** τὰ ἀποκνήματα τῆς φαντασίας των, **λατρεύουν** κατὰ δεισιδαιμονίαν, **προσκυνοῦν** θεοὺς κατ' ἐφεύρεσιν.

Τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας **πιστεύομεν** κατ' ἀποκάλυψιν Θεοῦ, **προσκυνοῦμεν** Θεόν ἀποκαλυφθέντα, **λατρεύομεν** τὸν Ἐνα καὶ Μόνον Θεόν, ὁ ὁποῖος **ἐφάνερωσε** τὸν Ἐαυτὸν Του, ὁ ὁποῖος διαχρονικῶς εἰς τὴν Ἱστορίαν **ἐβεβαίωσε** πέραν πάσης ἀντιλογίας ὅτι εἶναι Ἅγιος καὶ Τριαδικός, ὅτι εἶναι Μία Φύσις ἐν Τρισὶν Προσώποις, ὅτι εἶναι ὁ ΩΝ, ὁ **ΟΝΤΩΣ ΩΝ**.

Ὁ ἐν Τριάδι **Εἷς Θεός** ἐφάνερωσε καὶ διαρκῶς φανερώνει Ἐαυτὸν, διὰ τοῦ Μεγαλείου τῆς κτίσεως, ἀλλὰ καὶ λαλὼν πρὸς τὸ πλάσμα Του **στόμα πρὸς στόμα** (Γέν. 1:26). **«Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις»**, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, **«ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ»** (Ἐβρ. Α΄ 1).

Ἐφανερῶθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεός. Ὅχι μόνον ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ ἐφανερῶθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ἔγινε γνωστός. **Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, καὶ ἐν μόνῳ τῷ Ἰσραήλ μέγα τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς Δόξης Αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ Οὐρανός πλήρης γέγονε τῆς Μεγαλωσύνης Αὐτοῦ** (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 76, 860-861). **Ἔδωκεν** ὁ Θεός εἰς τὸν ἄνθρωπον ὑποσχέσεις, καὶ ὑπερφυῶς τὰς ἐξεπλήρωσεν. **Προειδοποίησεν** ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον μέ πεινάς, καὶ δικαίως τὰς ἐπέβαλεν. **Ἀπεκάλυψεν** ὁ Θεός δι' Ἁγίων ἀνδρῶν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν κτιστὴν δύναμιν αὐτὰ ἐπραγματώθησαν. **Εὐηγγελίσατο** τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου διὰ μυρίων Προφητείων, καὶ πᾶσαν Προφητείαν ὁ Ἰησοῦς ἐπαλήθευσεν.

Ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς σήμερον εἰς τὸν Ἰορδάνην Ποταμόν, πρὸς τὸν ἰσαγγε-
 λον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, καὶ ἐβαπτίσθη. Ἐβαπτίσθη ἐν ὕδατι ὁ Ἰησοῦς,
 καὶ πᾶσα ἡ κτίσις ἐδιδάχθη ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Προαιώνιος Μονογενὴς Υἱὸς
 τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός, ὁ βαπτίζων ἐν «Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρί» (Λουκ. Γ' 16).
 Ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἰορδάνη, καὶ Φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων
 ἐβρόντησε (Ψαλμ. ΚΗ' 3) λέγουσα, «Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ
 ἠρέδωκα» (Μάρκ. Α' 11· Λουκ. Γ' 22). Ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος ὁ Κύριος καὶ
 Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἐσχίσθη ὁ Οὐρανός, καὶ κατέβη ἐν
 εἶδει περιστερᾶς τὸ Πνεῦμα
 τὸ Ἅγιον νά βεβαιώσῃ τοῦ
 λόγου τὸ Ἀληθές, νά συμ-
 μαρτυρήσῃ, ὡς *Συναΐδιον τῷ*
Πατρὶ, ὅτι ὁ ὁράμενος ἐν τῷ
 ὕδατι ἄνθρωπος Ἰησοῦς,
 εἶναι ὁ *Συνάναρχος Υἱὸς τοῦ*
Θεοῦ Πατρός, εἶναι τὸ Φῶς
 τὸ ἐκ Φωτός, εἶναι Θεὸς Ἀλη-
 θινὸς ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ.

ΤΡΙΑΔΟΣ Η ΦΑΝΕΡΩΣΙΣ ΕΝ ΙΟΡΔΑΝῆ ΓΕΓΟΝΕΝ

Εἰς τὸν Ἰορδάνην ἀπε-
 καλύφθη σήμερον ὅτι εἶναι
 ΘΕΟΣ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι εἶναι
 Προαιώνιον Πρόσωπον ὁ
 Ἰησοῦς, καὶ μαζί μέ τὴν Θεο-
 φάνειαν τοῦ Ἰησοῦ ἐφα-
 νερώθη καὶ ὁ Θεὸς Πατὴρ
 καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἔχομε σήμερον εἰς τὸν
 Ἰορδάνην καὶ τὰ Θεοφάνεια
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
 Χριστοῦ καὶ τὴν Θεοφά-
 νειαν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἐφανερῶθη ὁ Θεὸς καὶ
 ἐπῆλθεν ὁ Ἁγιασμός. Ἐφα-
 νερώθη ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀγνωσία
 ἀπηλάθη. Ἐφανερῶθη ὁ Θεὸς
 καὶ ὁ ἄνθρωπος ἠλευθερώθη.

Ἡ Πίστις εἰς τὸν Χρι-

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Εἰκὼν τοῦ 1864, ἐν ἣ ἐμφαίνεται ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ,
 ὁ Υἱὸς ἐν τῷ ὕδατι, ὁ Πατὴρ ἐν οὐρανοῖς, καὶ
 τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς.

στόν εἶναι **Ἐλευθερία**. Ἡ Προσκύνησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι **Σοφία**. Ἡ Λατρεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι **Ἀγιωσύνη**.

Πιστεύομεν εἰς τόν Χριστόν; Σκεπτόμεθα καί κινούμεθα καί ζῶμεν κατά Χριστόν, ἐλεύθεροι ἀπό τήν ἁμαρτίαν.

Προσκυνοῦμε τόν Χριστόν; Βιώνομεν τό Θεῖον Θέλημα τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦτο ἐστί γνῶσις καί κρίσις, σύνεσις καί σωφροσύνη.

Λατρεύομε τόν Χριστόν; Ἀγιαζόμεθα διά τῆς Ἀκτίστου Αὐτοῦ Χάριτος· Συναρμολογούμεθα ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς Σῶμα Ἐν, Σῶμα Ἁγιον Χριστοῦ· καί ὁ Χριστός μᾶς προσάγει ὡς ἀδελφούς Του εἰς τόν Προάναρχον Αὐτοῦ Πατέρα.

Τί εἶναι ἡ Πίστις καί ἡ Προσκύνησις καί ἡ Λατρεία τοῦ Χριστοῦ;

Εἶναι ἡ διά τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι πρὸς τόν Πατέρα προσαγωγή ἡμῶν καί κατά χάριν ἔνωσις.

«Οὐδείς» γάρ «ἔρχεται πρὸς τόν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ», ἔφη Χριστός (Ἰωάν. ΙΔ' 6).

Πιστεύομεν εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα; Ἐμπιστεύεται καί εἰς ἡμᾶς ἡ Ἁγία Τριάς κατά χάριν τόν πλοῦτον τῶν δωρεῶν Της, τήν δύναμιν τῶν ἐνεργειῶν Της, τά ἰδιώματα τῆς φύσεώς Της.

Προσκυνοῦμε τήν Ἁγίαν Τριάδα; Ἐπισκέπτεται ἡμᾶς καί ἡ Ἁγία Τριάς· **μεταδίδει** εἰς ἡμᾶς κατά χάριν τά φυσικά Της χαρίσματα, τήν Ἀθανασίαν, τήν Αἰώνιον Ζωήν· **κατοικεῖ** μεθ' ἡμῶν ἡ Ἁγία Τριάς καί γινόμεθα οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Λατρεύομεν τήν Ἁγίαν Τριάδα; Εἰσάγει ἡμᾶς καί ἡ Ἁγία Τριάς εἰς τόν **Οἶκον** τῆς Δόξης Της, εἰς τήν Ἄκτιστον καί Ἄναρχον **Βασιλείαν**, εἰς τήν Παντοδυναμίαν τῆς Πραότητος καί τῆς Ἀγάπης.

Τί εἶναι ἡ Πίστις καί ἡ Προσκύνησις καί ἡ Λατρεία τῆς Ἁγίας Τριάδος;

Εἶναι ἡ ἐκ τοῦ Πατρὸς διά τοῦ Υἱοῦ ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἐνεργουμένη θέωσις τῶν ἀνθρώπων πρὸς σωτηρίαν.

Αὕτη ἐστί ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ· Αὕτη ἐστί ἡ Πολιτεία τῆς Ἐκκλησίας· Αὕτη ἐστί ἡ κλήσις τῶν Χριστιανῶν.

Ἠκούσαμε τήν Φωνήν τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ σήμεραν; Ἠκούσαμε τήν ἀποκάλυψιν, «**Σὺ εἶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ ἠὲδόκησα**» (Μάρκ. Α' 11· Λουκ. Γ' 22); Ἐάν τήν ἠκούσαμε, θά ζήσωμεν. Ἐάν τήν ἠκούσαμεν, «**εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, Τριάδα προσκυνῶντες. Αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν**».

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2009 ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Μέ κατάνυξιν καί εὐλάβειαν ἐωρτάσθησαν τὰ Θεοφάνεια εἰς τήν Θεσσαλονίκην τήν Δευτέραν, 6 Ἰανουαρίου 2009. Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ἐτέλεσεν τήν Θείαν Λειτουργίαν καί τόν Μεγάλον Ἀγιασμόν εἰς τόν Ἱ. Ν. Ἀγίου Γεωργίου μετά τοῦ συλλειτουργοῦντος Αἰδεσιμοτάτου Ἱερέως π. Νικολάου. Εἰς τήν συνέχειαν, μέ τήν συμμετοχήν τοῦ ἀδρόως προσελθόντος ἐκ πολλῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος πλήθους, ἐσηματίσθη πομπή πρὸς τόν θαλάσσιον χῶρον τοῦ Μεγάλου Μουσικῆς, περιοχῆ Σαλαμίνας, ὅπου ἐγένετο ὁ Ἀγιασμός τῶν ὑδάτων διὰ τῆς τελετῆς τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ καί τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν θάλασσαν.

Παρατίθενται ἀκολουθῶς φωτογραφικά στιγμιότυπα.

*Ἀνωτέρω, ὁ Μέγας Ἀγιασμός καί ἡ Ἀπόλυσις εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου.
Κατωτέρω, ἡ πομπή κατευθυνομένη πρὸς τήν θάλασσαν (Ὁδ. 25ης Μαρτίου).*

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός εἰς τόν θαλάσσιον χῶρον τοῦ Μεγάλου Μουσικῆς

Στιγμιότυπα από την πορεία προς την θάλασσαν διά την κατάδυσιν του Τιμίου Σταυρού καί την έπιστροφήν εις τον Ί. Ναόν του Αγίου Γεωργίου

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

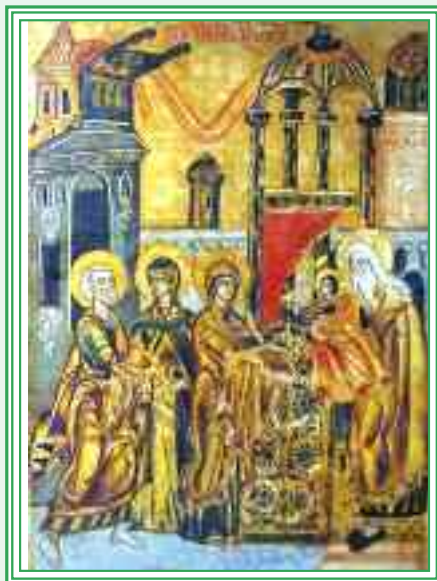
*«Νηπιάζει δι' ἐμέ ὁ Παλαιός τῶν Ἡμερῶν»
(Τροπάριον τῆς Ἑορτῆς)*

Νήπιον τεσσαρακονθήμερον ἐν ἀγκάλαις Παρθένου Μητρός, φέρεται σήμερον εἰς τόν Ναόν ὁ Κύριος τοῦ Ναοῦ, ὁ Παλαιός τῶν Ἡμερῶν, ὁ λατρευόμενος ἐν τῷ Ναῷ ΘΕΟΣ, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ τοῦ Θεοῦ Πατρός Μονογενῆς Υἱός, ὁ Συνάναρχος καί Συναΐδιος Λόγος. Ὡς Βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς προὔπαντᾶται ὁ τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ Προαιώνιος Ποιητής. *«Θέλων Ἐνηθρώπησας ὁ ΠΡΟΑΝΑΡΧΟΣ ΘΕΟΣ, καί Ναῶ προσφέρεισαι τεσσαρακονθήμερος»* (Μεγαλυνάριον τῆς Ἑορτῆς, Θ' Ὠδή).

Συμεών δέ ὁ πρεσβύτες, ἐν γηραλέοις χερσίν, ὑποδέχεται Παιδίον Νέον, τόν Ἀπερίγραπτον Λόγον, τόν Ὑπερούσιον καί Ἀναφήν, τόν τῶν ἀπάντων προγενέστερον καί τῶν αἰώνων προηγούμενον, τόν παντός χρόνου καί ἡλικίας ἀπάσης ἐπέκεινα Ἰησοῦν. *«Ἀγκαλίζεται χερσίν ὁ Πρεσβύτες Συμεών, τόν τοῦ Νόμου ΠΟΙΗΤΗΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ»* (Μεγαλυνάριον τῆς Ἑορτῆς, Θ' Ὠδή).

Τό τελούμενον ἐν τῇ Παρθενομήτορι, τό πῶς ὁ Πλαστοουργός ᾤκησεν ἐν μήτρα, πῶς ὁ Θεός ἐτέχθη ὡς ἄνθρωπος, πῶς ὁ Ἀπερίγραπτος κατέχεται σήμερον ἐν χερσίν γέροντος κεκμηκότος, τοῦτο μέν Ἀκατάληπτον καί Ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις, πᾶσι δέ τοῖς πιστοῖς Σωτηρίας ἐστίν ἀγαλλίασις.

Συμεών δέ λαμπρυνθείς τήν ψυχὴν, ὕμνον ἀναπέμπει πρὸς τόν ἐν χειρὶ βασταζόμενον Ἰησοῦν καί κηρύττει Αὐτόν Θεόν Ἐνανθρωπήσαντα: *«Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν Σου, ΔΕΣΠΟΤΑ, κατὰ τό ρῆμά Σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό ΣΩΤΗΡΙΟΝ Σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, ΦΩΣ εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καί δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραήλ»* (Λουκ. Β' 29).

*Ἡ Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου,
ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Κυρίου
«Ὅν οἱ ἄνω λειτουργοί
τρόμῳ λιτανεύουσι,
κάτω νῦν ὁ Συμεών
ἀγκαλίζεται χερσίν»
(Μεγαλυνάριον τῆς Ἑορτῆς, Θ' Ὠδή).*

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ

*«ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν,
καὶ ἐκεῖ διεσκορπίσε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως»
(Λουκ. ΙΕ' 11-32)*

Ὁ Ἄσωτος υἱὸς ἐκλήθη «Ἄσωτος» διότι ὁ βίος τὸν ὁποῖον ἐπέλεξε, ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς του, τὸν ὠδήγει μακρὰν τῆς σωτηρίας του, δὲν θά τὸν ἔσωζε.

Ἄσωτία εἶναι ἡ βιοτή ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἡ ἀποκλίνουσα τοῦ τέλους χάριν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, ἡ φθείρουσα τὴν ὑπαρξίν του καὶ διασπῶσα τὴν ἔνωσίν του μετὰ τὴν πηγὴν τῆς ὑπάρξεώς του.

Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ νεώτερος τῶν δύο υἱῶν λέγει πρὸς τὸν πατέρα του, *«δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας»*. Καί, *«μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν»*.

Ὁ Ἄσωτος Υἱός, τοιχογραφία Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου, Τσεπέλοβο Ζαγορίου Τύμφης Ἰωαννίνων, ἔργον Καπεσοβιτῶν Ζωγράφων ἔτους 1756

Ὁ νεώτερος υἱὸς, ὁ τὰ πάντα τολμῶν, δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ ἀπαιτεῖ, *«δός μοι»*, καὶ ἀπαιτεῖ ὡς ἐπιβεβλημένον. *«Τό ἐπιβάλλον μέρος»*, λέγει, ὡς νά τό ἐδικαιούτο, ὡς νά ἦτο ἀναγκασμένος ὁ πατήρ νά τοῦ τό δώσῃ. Τό δέ ἀπαιτούμενον, *«τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας»*, ἦτο τό μερίδιον τῆς περιουσίας, ἢ μᾶλλον, ὅ,τι ἀνήκε εἰς τὴν οὐσίαν του.

Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ υἱοῦ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς προέρχεται.

Διήρσεν λοιπὸν ὁ πατήρ τὸν βίον μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν του. Καί ὁ νεώτερος, γρήγορα - γρήγορα, *«μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας»*, συναγαγὼν τὰ πάντα, ὅχι λαβῶν, ὅχι εὐχαριστήσας τὸν διδόντα, ἀλλὰ συνάξας, συγκεντρώσας καὶ δράξας, *«ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν»*.

Μὴ ἀγανακτῶν ὅτι ὅλα ὅσα τοῦ ἀνήκου, ἐκ τοῦ πατρὸς προέρχονται καὶ παρά τοῦ πατρὸς δωρίζονται καὶ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ πατρὸς συντηροῦνται, ἀπεδήμησεν μακρὰν τοῦ πατρὸς, εἰς χώραν μακράν. Ἐφυγεν ὁ ἄνθρωπος μακρὰν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτομολήσας ὁ υἱὸς, δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νά παράγῃ πλοῦτον παρά μόνον νά διασκορπίσῃ καὶ νά φθειρῇ τὸν ὑπάρχοντα. *«Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι»*. Αὐτονομηθεὶς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ μὴ ἔχων τὴν δυνατότητα

νά ἀποτελέση πηγὴν ὀντότητας διὰ τὸν ἑαυτὸν του, περιῆλθεν εἰς λιμὸν, ἐφθάρησαν αἱ δυνάμεις τῆς οὐσίας του, κατηνάλωθησαν τὰ προικίσματα τῆς φύσεώς του.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ἄνθρωπος οὐ μόνον στερεῖται τὰ κατὰ χάριν δωρήματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ φύσιν ἀνθρώπινα δαπανᾷ καὶ εἰς τὸν παρὰ φύσιν βίον ἐκπίπτει.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς *«πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμφεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ»*.

Μακρὰν τοῦ Κτίστου, προσκολληθεὶς εἰς τὴν κτίσιν ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται διὰ τῶν κτισμάτων νά ἐξαρκέση πρὸς τό εἶναι του ἢ πρὸς τὴν γίνεσθαι του ἢ πρὸς τὴν εὐτυχίαν του. Οὐδέν ἀντάλλαγμα εὐρίσκει διὰ τό ἀπωλεσθὲν ἀγαθόν.

Μόνη θεραπεία ἡ Μετάνοια, ἡ ἐπιστροφή εἰς ἑαυτὸν, *«εἰς ἑαυτὸν δὲ ἔλθων»*, ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἁμαρτήματος, ἡ ἔμπρακτος ταπεινώσις, ἡ πρόθυμος ἐξομολόγησις: *«Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσον με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου»*. Ἡ ἐξομολόγησις δέν εἶναι μόνον λόγος, εἶναι καὶ πράξις. Ἡ μετάνοια

δέν εἶναι μόνον λογισμὸς, εἶναι καὶ ἔργον: *«καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ»*.

Ὁ Θεὸς καὶ τὴν πρᾶξιν βραβεύει καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν φωτίζει καὶ εἰς τὴν προθυμίαν συνεργεῖ. Τὸν δὲ μετανοοῦνται ἀπὸ μακρὰν κατασκοπεύει καὶ μέ πόθον τρέχει πρὸς αὐτόν, μὴ προλάβῃ καὶ ὑποσκελίσῃ αὐτόν ἐπιστρέφοντα ὁ Σατανᾶς. *«Ἐπι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγγίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφύλησεν αὐτόν»*.

Παρά τὴν ὑποδοχὴν ἀγάπης καὶ τὴν ἐκδηλον συγχώρεσιν ἀπὸ τὸν πατέρα, ὁ μετανοήσας ἄσωτος υἱὸς δέν παραβλέπει νά ἐξομολογηθῇ τό ἀνόμημά του: *«εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου»*.

Ἀπολαμβάνει δὲ ὁ μετανοήσας ἄνθρωπος τὴν συγχώρεσιν *καὶ τὴν στολήν τὴν πρώτην*, τὴν καθαρότητα διὰ νά ἔχη κοινωνίαν μέ τὸν Θεόν, *καὶ δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ*, τὸν Ἀραβῶνα τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, *καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας*, τὴν προστασίαν διὰ νά πορεύεται τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Συνευφραίνεται δὲ καὶ εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Θεοῦ, τρώγων *τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν*, τό Σῶμα καὶ τό Αἷμα τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν τυθέντος Χριστοῦ, ὧ ἡ δόξα καὶ τό κράτος καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἀμήν.

ΕΙΚΩΝ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟΥ: Ἡ πολυπρόσωπος φορητὴ εἰκὼν μέ τίτλον, *«Μέγας εἶ Κύριε καὶ Θανμαστά τὰ ἔργα σου»*, περιλαμβάνει 61 παραστάσεις ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ 4 βασικά θέματα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὴν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Θεοτόκον Ἐνθρονον μετὰ τῶν Πρωτοπλάστων, καὶ τὴν Εἰς Ἄδου Κάθοδον τοῦ Κυρίου. Ἐἶναι ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τοῦ Πατριάρχου Σαφρονίου εἰς τὸν Ἁγιασμόν τῶν Θεοφανείων καὶ ἐφιλοτεχνήθη τό 1770 ἀπὸ τὸν Κρητικὸν ζωγράφον Ἰωάννην Κορνάρου (1745-1821), ὅτε ὁ ἀγιογράφος ἦτο 25 ἐτῶν. Εὐρίσκεται εἰς τὴν Μονὴν Παναγίας Ἀκρωτηριανῆς (ἢ Τοπλοῦ) Σητείας Λασιθίου Κρήτης, ἀγιογραφημένη ἐπὶ ξύλου διαστάσεων 1,33 x 0,85.

ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Χαίρει ἡ Χαρά τῆς Ἐκκλησίας, χαίρει ἡ Νύμφη ἡ Ἀνύμφευτος, χαίρει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, διότι καὶ σήμερον, εἰς τοὺς ἐσχάτους καιροὺς, εἰς τοὺς χαλεπούς αὐτοὺς χρόνους τῆς γενικευμένης ἀνομίας, ὑπάρχουν κλήματα εἰς τὴν Ἄμπελον τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γεώργιον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ (Ἰωάν. ΙΕ'), ὑπάρχει καρπὸς Ἁγίου Πνεύματος, ὑπάρχει ἀκόμη ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν νά ἀκούσῃ τὸ Εὐαγγέλιον, νά ἀκούσῃ καὶ ποιήσῃ τὸν λόγον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Χαίρει ἡ Παναγία.

Χαίρει τῶν ἀνθρώπων τὸ καύχημα. **Χαίρει** τῶν Ἀγγέλων τὸ θάμβος. **Χαίρει** ἡ Θεοδόχος Παρθένος καὶ Ἀληθῶς Θεοτόκος. **Χαίρει ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πατρὸς.**

Χαίρει ἡ Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ. Χαίρει ἡ Νύμφη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Χαιρόμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ ἡ χαρὰ ἡμῶν Ὕμνος Ἀκάδιστος. Οὐδεὶς ὁ χαιρὼν κάθηται. Οὐδεὶς ὁ χαιρὼν κείται ἐπὶ κλίνης. Ἄλλεται καὶ σκιρτᾷ ὁ χαιρὼν. Κόπος οὐδεὶς τῷ χαιρῶντι. Πόνος μηδεὶς τῷ ὑμνοῦντι τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός. Ἡ γὰρ χαρὰ ἐξ Οὐρανοῦ, ἀκήρατος, δῶρον αἰώνιον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων.

Δύο ἐκ τῶν εἰρμῶν τοῦ σήμερον φαλλομένου κανόνος ἐξαρκέσωσι πρὸς ἐξήγησιν τοῦ αἰτίου τῆς αἰδίου χαρᾶς.

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ Θρόνον Θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφῃ ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ Ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε τοὺς κραυγάζοντας, Δόξα Χριστέ τῇ Δυνάμει Σου» (Εἰρμός Δ' Ὁδῆς).

Ρόδον τὸ Ἀμάραντον
Μέ παραστάσεις ἐκ τῶν 24 Οἰκῶν
τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου

Ἰδοὺ ἡ αἰτία τῆς χαρᾶς: *«Ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὙΠΕΡΘΕΟΣ»*. Ἰησοῦς, ὁ τῆς Μητρὸς Υἱὸς καὶ ἐπὶ γῆς ἄνθρωπος, εἶναι **ΥΠΕΡΘΕΟΣ**. Ὑπὲρ τῶν Ἁγίων ἀνθρώπων καὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑπὲρ τῶν ψευδῶν θεῶν καὶ τῶν εἰδώλων, ὑπὲρ τῆς κτίσεως καὶ τῆς φαντασίας, ὑπὲρ πάσης νοήσεως, παντός κτιστοῦ ὄντος ἐπέκεινα ἡ Ὑπόστασις τοῦ Ἰησοῦ. Ἰησοῦς, τῆς Ὑπερουσίου καὶ Ὑπεραγίας Τριάδος ὁ Εἷς, ἦλθεν.

Ἦλθεν Ἰησοῦς, «ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ Θρόνον Θεότητος». Δὲν ἴσταται πρὸ τοῦ Θείου Θρόνου, ἀλλὰ κάθηται ἐπ' Αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς, ἀκλόνητος, ἐδραῖος, Ἀληθινὸς ΘΕΟΣ, φύσει ΘΕΟΣ, οὐχὶ χάριτι ΘΕΟΣ. *«Ὁ Θεὸς κάθηται ἐπὶ Θρόνον Ἁγίου Αὐτοῦ»* (Ψαλμ. ΜΣΤ' 9). Κάθηται δὲ ἐν Δόξῃ αἰδίῳ, ἀκτίστῳ καὶ προαιωνίῳ, δεδοξασμένος παρὰ τοῦ Πατρὸς ὡς Μονογενῆς καὶ φύσει συνδεδοξασμένος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. **Ἰησοῦς ὁ Προαιώνιος ἦλθεν.**

Πῶς ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὙΠΕΡΘΕΟΣ ἐκ Θρόνου Ἁγίου Αὐτοῦ, ἐκ Θρόνου Ὑψηλοῦ Τριαδικοῦ; *Ἦλθεν «Ἐν νεφέλῃ κούφῃ»*. Ἦλθεν ἐκ Παρθένου καὶ Πα-

ναγίας Μητρός. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ὑπὸ οὐδεμιᾶς προαιρετικῆς ἀμαρτίας βαρυνομένη, ὑπερίπταται τῆς γῆς, ὅπως τὸ νέφος τὸ ἐλαφρόν. «*Ὅλη καλή ἢ πλησίον μου, καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί*» (Ἄσμα Δ' 7). Καὶ ὅπως ἡ νεφέλη ἄνευ σποραῶς συλλαμβάνει καὶ ἄνευ συνουσίας ἐγκυμονεῖ τὸν ὑετόν, οὕτω καὶ ἡ Παρθένη, ἀσπόρως συλλαμβάνει, ἀκόπως κνοφορεῖ καὶ ἀφθόρως τίκει τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. «*Ἰδοὺ Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης*» (Ἠσ. ΙΘ' 1).

«*Ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ Ὑπέρδεος*». Οὐ μετὰβασις γέγονε τοπικὴ, πανταχοῦ παρὼν γάρ ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται. Συγκατάβασις δὲ γέγονε Θεϊκὴ. Ὁ φύσει Θεὸς Λόγος ἐγένετο καὶ φύσει ἄνθρωπος, ἔλαβε σάρκα μετὰ ψυχῆς λογικῆς καὶ νοεραῶς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Ἦλθεν, ἤγουν, ὅπερ ἦν διέμεινε καὶ ὅπερ οὐκ ἦν ἐγένετο. Ἦν Θεὸς καὶ παρέμεινε Θεός. Οὐκ ἦν ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος ἐγένετο, οὐδὲ ἄλλοιωθεὶς κατὰ τὴν Σάρκωσιν.

Ἦλθεν Ἰησοῦς, τουτέστιν, ἔλαβεν ἐν τῇ προαιωνίῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει τὴν κτιστὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἦλθεν Ἰησοῦς, ἦτοι, ἐγένετο Ὑπόστασις καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἦλθεν ἴσον ἔλαβεν. Λαβὼν δὲ ἔσωσε τὸ πρόσλημμα. «*Τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ*», τῇ ἀτρέπτῳ Αὐτοῦ Δυνάμει, ὁ ἀτρέπτως Ἐνανθρωπήσας Ἄτρεπτος Λόγος διαμπάξ διέσωσε τοὺς δοξάζοντάς Αὐτόν ὡς τὸν ὄντως ὄντα Μεσσίαν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Πατρὸς τὸν Μονογενῆ καὶ Παντοδύναμον.

Ἰδοὺ λοιπὸν τῆς χαρᾶς τὸ αἷτιον. Ἡ δὲ χαρὰ αὕτη, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου καθίσταται ἐκστασις τοῦ σύμπαντος κόσμου.

«*Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ Θεῖα δόξῃ σου· σύ γὰρ ἀπειρογάμη Παρθένη, ἔσχες ἐν μήτρᾳ ΤΟΝ ΕΠΙ ΠΑΝΤΩΝ ΘΕΟΝ, καὶ τέτοκας ΑΧΡΟΝΟΝ ΥΙΟΝ, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε, σωτηρίαν βραβεύοντα*» (Εἰρμός Ε' Ὁδῆς).

Ἡ Δόξα τῆς Παρθένου Μητρός οὐκ ἐξ ἀνθρώπων προέρχεται οὐδέ παρ' ἀνθρώποις λαμβάνεται. «*Ὅτι Μεγαλεῖα ἐποίησεν Αὐτῇ ὁ Κύριος καὶ Ἅγιον τὸ Ὄνομα Αὐτοῦ. Ἔσχε γάρ ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων ΘΕΟΝ*».

Ὁ ἐπὶ πάντων ΘΕΟΣ, ἐν τῇ Ἀπειρογάμῳ Παρθένῳ. Ὁ ἐπὶ πάντων ΘΕΟΣ, ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Αἰεπαρθένου Μητρός. Ὁ ἐπὶ πάντων ΘΕΟΣ, ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κτίσματος. Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ πάντων Χριστὸς Ἰησοῦς. Καὶ αὕτη ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὄντως ΘΕΟΤΟΚΟΣ καὶ Αἰμακάριστος Μαρία.

Τίνα ἔτεκεν ἡμῖν ἡ Ἀπειρογάμος Παρθένη; Ἀχρονὸν Υἱὸν τέτοκεν ἡμῖν, τὸν ἄνευ ἀνδρὸς συλληφθέντα καὶ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Ἀχρόνως Γεννηθέντα. Ἀχρονὸν Υἱὸν τέτοκεν ἡμῖν, τὸν Πρὸ Αἰώνων ἐκ Θεοῦ Πατρὸς, καὶ οὐκ ἐκ τῶν ὑστέρων, τὸ εἶναι ἔχοντα. Ἀχρονὸν Υἱὸν τέτοκεν ἡμῖν, τὸν Σωτηρίαν βραβεύοντα πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι τὴν Μητέρα Αὐτοῦ ὡς Ἀληθῶς Θεοτόκον καὶ Ἀπειρανδρον Παρθένον.

Μόνον ἡ Μήτηρ τοῦ Ἀχρόνου Υἱοῦ δύναται νὰ εἶναι καὶ Μήτηρ καὶ Παρθένη.

Ἐάν ὁ Χριστὸς δέν ἦτο Προαιώνιος, δέν δά ἦτο Παρθένης ἡ Μήτηρ Αὐτοῦ. Καὶ ἐάν ὁ Χριστὸς δέν ἦτο Προαιώνιος, δέν δά ἦτο Σωτὴρ ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ Χριστιανοὶ δά εἴμεθα Εἰδωλολάτραι. Οὐχ οὕτως ὁμοῦς οὐχ οὕτως.

Εἶναι καὶ Μήτηρ καὶ Παρθένη ἡ τὸν Χριστόν τεκοῦσα ΘΕΟΤΟΚΟΣ Μαρία. Ὁ γὰρ Χριστὸς ἐστὶν ΑΧΡΟΝΟΣ Υἱός, ὁ ἐπὶ πάντων Θεός, ἡμῶν δὲ Χαρὰ καὶ Ἀλήθεια καὶ Σωτηρία Αἰώνιος. Διὸ καὶ τὴν Μητέρα Αὐτοῦ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσα, ὡς Ἀληθῶς Μητέρα τοῦ Φωτός, μακαρίζοντες ὑμνοῦμεν, ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἑορτή τῆς Ἀναστροφῆς τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, μάς δίδει τήν εὐκαιρίαν νά ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ Αἵρεσις δέν εἶναι μόνον δύο ἀντίθετοι ἀπόψεις περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνορθοῦσα τήν κτίσιν, καί ἡ Αἵρεσις εἶναι ὁ πόλεμος τῶν κτισμάτων κατὰ τοῦ Κτίστου. Ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ Αἵρεσις δέν εἶναι ἀπλῶς δύο διαφορετικαί γνώμαι. Εἶναι δύο ἀσυμβίβαστοι τρόποι υπάρξεως. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μετοχή εἰς τήν Δόξαν τοῦ Θεοῦ καί ἡ Αἵρεσις εἶναι ἀποστροφή τῆς Δόξης τοῦ Θεοῦ, εἶναι συσκότισις καί ἐπικάλυψις τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἁγία Τριάς ὁ Θεός ἀπεκάλυψεν ἑαυτόν ἐν ἔργοις, ἐν λόγοις, ἐν σημείοις, ἐν προφητείαις, ἐν ὁράμασιν, ἐν ὄπτασι-αις, ἐν Διαθήκαις, ἐν τῇ ἐκ τῆς

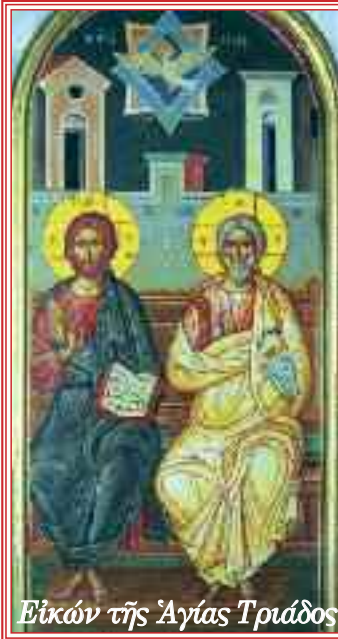
Ἀειπαρθένου Μαρίας Ἐνανθρωπήσει τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου, ἐν τῷ Αἵματι τῷ Δεσποτικῷ, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ νέφει τῶν ὑπέρ αὐτοῦ ἀθλησάντων Ἁγίων Μαρτύρων καί Ὁσίων, ἐν τῇ Μεταλήψει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ, ἐν Ἱεροῖς Δόγμασιν, καί ἐν τῇ προσκυνήσει τῶν Ἁγίων καί σεπτῶν Εἰκόνων.

Ἐπειδή ὁ Ἄσρατος καί Ἀσχημάτιστος Θεός συγκαταβατικῶς ἐσχημάτισεν ἑαυτόν ἐν χερσίν Προφητῶν, ἵνα μή παντελῶς ἀγνοεῖται τό Θεῖον, ἐντελλόμεθα Ἐκκλησιαστικῶς διὰ τῆς

Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου καί ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων νά εἰκονίζωμεν τόν Θεόν συμβολικῶς καί νά προσκυνοῦμεν τὰς Ἐικόνας Αὐτοῦ τιμητικῶς.

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ

Εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ

Εἶναι ἔργον τοῦ Φωτίου Κόντογλου, 1955, καί εὑρίσκεται εἰς τό τέμπλον τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου, εἰς τό Λιτόχωρον Ὀλύμπου. Δεξιά ἡ ὑπογραφή τοῦ Φ. Κόντογλου

Ἡ Περιφορά τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων εἰς τήν Θεσσαλονίκην, Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 2009

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

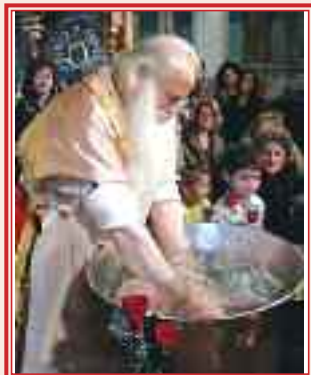
Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, 26 Ἰανουαρίου 2009 (π. ἡμ.), εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, ἡ Βάπτισις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντωνίου Στρίκου καὶ τῆς Βικτωρίας Θεοδωρίδου,

κατοίκων Θεσσαλονίκης. Ἀνάδοχος ἦτο ἡ Ἄννα Τελίδου, ὠνομάσασα αὐτὴν Γλυκερίαν.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΕΙΣ ΝΑΟΥΣΑΝ

Τὸ Σάββατον πρὸ τῆς Τυρινῆς, 15 Φεβρουαρίου 2009 (π. ἡμ.), εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Πάντων Ναούσης, ἐβάπτισθη ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, ἡ θυγάτηρ τοῦ Γεωργίου Νόλτση καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Ἀνθρακέα. Ἀνάδοχος ἦτο ὁ Δημήτριος Δραγανίδης, ὠνομάσας αὐτὴν Κλεαρέτην.

Ὁ «Κ.Ε.Ο.» εἶχεται εἰς τὰ νεοπροσελθόντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ νὰ διάγουν βίον συνετόν καὶ φιλόθεον, νὰ εὐαρεστήσουν τὸν Θεόν, τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ τοὺς ἀναδόχους των, καὶ νὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνιον Βασιλείαν.

ΜΕΓΑΣ ΕΙ ΚΥΡΙΕ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΣΟΥ

*Φορητὴ Εἰκὼν μετὰ τίτλου, «Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου»,
ἔργον Ἰωάννου Κορονάου 1770, Μονὴ Τοπλοῦ Σητείας Λασιθίου Κρήτης
(Περὶ τῆς εἰκόνος αὐτῆς, βλέπε σελίδα 11)*